

raade i ikke ringe Grad udvider Ejerens Ret. Men for Strandbreddens Vedkommende er man gaaet lige den stik modsatte Vej, der indskrænker man Ejerens hidtidige Ret ved at indføre en Bestemmelse, som i Virkeligheden fratager ham uden Erstatning en Del af hans Ejendom. Selv om denne Del af hans Ejendom, som man jo ved dette Lovforslag vil fratage ham, ikke har saa overordentlig stor Værdi, ikke maaske paa de fleste Steder har meget at betyde — skønt jeg i saa Henseende dog maa sige, at paa sine Steder kan det have sin Betydning og ikke saa ringe endda — saa er det, selv om man betragter det som mindre væsentligt, dog et Indgreb i den bestaaende Ejendomsret, og det undrer mig, at man i dette høje Ting virkelig kan tro, at det er muligt, nu at faa Regeringen og Landstinget til at slutte sig til et saadant Forslag. Det er mig uforstaaeligt. For at redde Lovforslaget — som jeg dog, oprigtigt talt, ikke har Spor af Interesse for, jeg bryder mig ikke om, at det i det hele taget bliver til noget — for at gøre mit til, at dette høje Tings Vilje kunde ske Fyldest, at det virkelig fik denne Lov, som det selv har forlangt — underligt nok, men det har selv forlangt den — og for at undgaa al Strid, foreslog jeg, at man skulde lade de for Retten til at tage Vejmateriale fra Strandbredden hidtil gældende Retsregler forblive gældende. Det har man ikke villet. Jeg kunde under 2den Behandling bemærke, at der var en vis Stemning for at gaa denne Vej, men efter nærmere Overvejelser har man alligevel ikke villet det. Dette kan ogsaa være det samme, thi jeg føler mig aldeles sikker paa, at Loven i den Form, hvori det høje Ting nu vil vedtage den, ikke kan blive til Lov. Men paa den anden Side er Lovforslaget dog af den Beskaffenhed, at jeg vil tillade mig at udtrykke denne min bestemte Formening derigennem, at jeg vil stemme imod Lovforslagets Vedtagelse.

Jørgensen: Forinden Lovforslagets endelige Vedtagelse kunde jeg ønske nærmere at motivere min Afstemning. Jeg beklager, at den Fremstilling, jeg har givet af denne Sag, har fundet saa liden Tilslutning. Men det har imidlertid ikke kunnet ændre min Opfattelse i saa Henseende, og de Argumenter, der ere førte i Marken denne Sag vedrørende, have heller ikke bidraget dertil. De have snarest bestyrket mig i den Mening, at jeg netop har set rigtigt i denne Sag. Efterhaanden som

det ærede Udvalg er kommet længere frem i sit Arbejde, har det mere og mere forladt sit fra først af indtagne ideelle Syn og nærmet sig til det Synspunkt, jeg fra først af har gjort gældende. Ja, jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis Lovforslagets Vandrings havde været længere, vilde den Ændring, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) stillede ved 2den Behandling, være bleven vedtagen, selv om den havde gældt for Grusgravens Vedkommende. Det ærede Medlem sagde, at det var underligt nok, at dette Lovforslag var fremkommet i dette Ting. Jeg har heller aldrig kunnet forstaa, at et Forslag af denne Art kunde fremføres og vedtages i dette høje Ting. Thi det er dog en uimodsagt Kendsgerning, at det vil paalægge Kommunekasserne, og derigennem den almindelige Befolkning, ret betydelige Udgifter, der nok en Gang ville blive ret følelige for mange Kommuner. Jeg har heller aldrig kunnet forstaa, hvori den Retfærdighed ligger, at Lovgivningsmagten med et Pennestrøg skænker Samfundets Eje til en tilfældig Ejer. Og det forekommer mig meget mærkeligt, at en saadan Bestemmelse kan fremkomme netop fra dette Tings Side, ja, det forekommer mig at være unaturligt. Der er en anden Side af Sagen, som jeg før har omtalt og nu ganske kort skal berøre. Det angaar det efter min Mening overordentlig uheldige Tidspunkt, der er valgt til dette Lovforslags Fremme. Nu have vi levet i over 100 Aar paa de gamle Bestemmelser. Jeg tror, vi have levet godt paa dem, og tvivler om, at den ny Lovs Regler ville blive mere tilfredsstillende; jeg tror snarere det modsatte. Jeg tror, at der blandt Befolkningen vil blive en hel Del Indignation over, at den paa en Gang skal betale for, hvad den har erhvervet Ejendomsret til. Det undrer mig ogsaa, at Tinget nu ved at bringe dette Lovforslag op i det andet Ting vil vise Befolkningen, at man vil lægge ny Skatter paa dem og forvolde Landbefolkningen fornyede Udgifter. Det skulde ikke undre mig, om en Del af det andet Tings Medlemmer, der i Virkeligheden ere fødte som naturlige Modstandere af de Skattelove, vi i Øjeblikket forhandle, af dette Lovforslag kunde tage Anledning til at nære nogen Tvivl, om virkelig de Krav, der stilles fra Landbrugets Side, og som komme frem gennem Folketinget, ere saa nødvendige, som der siges, og som de efter min Mening ere. Det er derfor uheldigt at komme med dette Lovforslag, og i samme Aandedræt, som vi